

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

สถานการณ์ขยะมูลฝอยในปัจจุบันมีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น การผลิตขยะทั่วประเทศเพิ่มสูงขึ้น โดยประเทศไทยมีปริมาณขยะ 14.3 ล้านตัน หรือ 40,000 ตันต่อวัน โดยเฉพาะในเขตจังหวัดเชียงใหม่มีปริมาณขยะเฉลี่ย 901.19 ตันต่อวัน (กรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม, 2549) จากการที่ประเทศไทยมีปริมาณขยะเพิ่มขึ้นทำให้ปัญหาการจัดการขยะในประเทศมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ทั้งในเขตกรุงเทพมหานคร และเมืองที่มีความเป็นศูนย์กลางความเจริญของภาคต่างๆ โดยจังหวัดเชียงใหม่ประสบปัญหาการจัดการขยะเช่นเดียวกันกับเมืองใหญ่ทั่วไป เนื่องจากเชียงใหม่ได้มีการพัฒนาและมีความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ประกอบกับการเพิ่มจำนวนประชากร การเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตความเป็นอยู่ และการมีนักท่องเที่ยวเข้ามาในจังหวัดเชียงใหม่เป็นจำนวนมากปีละกว่า 2 ล้านคน ส่งผลให้ปริมาณขยะภายในจังหวัดเพิ่มสูง ในขณะที่เดียวกันก็ทำให้เกิดการทิ้งขยะมูลฝอยที่ยังมีประโยชน์ เช่น กระดาษ ขวดแก้ว วัสดุที่ทำจากพลาสติกหลายประเภทรวมกับมูลฝอยอื่นๆ โดยไม่ทำการคัดแยกก่อน ทำให้เกิดการปนเปื้อนจนไม่อาจนำกลับมาใช้ได้ แนวความคิดในการนำขยะกลับมาใช้ใหม่หรือรีไซเคิลได้เริ่มเข้ามามีบทบาท แต่ในทางปฏิบัติการรีไซเคิลก็ยังไม่เกิดผลเท่าใดนัก เพราะทุกคนยังไม่ตระหนักถึงปัญหาที่ตามมาจากการทิ้งขยะโดยไม่มีการคัดแยก ซึ่งโดยทั่วไปขยะแบ่งได้เป็น 4 ประเภท คือขยะที่ย่อยสลายได้ ขยะรีไซเคิล ขยะทั่วไป และขยะพิษ โดยขยะรีไซเคิล ประกอบด้วย แก้ว พลาสติก กระดาษ โลหะ และอโลหะ ซึ่งมีอยู่ประมาณร้อยละ 42 ของปริมาณขยะทั้งหมด โดยส่วนใหญ่จะสามารถนำกลับมาใช้ประโยชน์ได้ แต่ที่ผ่านมามีการทิ้งรวมกับขยะทั่วไป

เทศบาลนครเชียงใหม่มีนโยบายแก้ไขและลดปัญหาการจัดการขยะด้วยการเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดเก็บ โดยให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และผู้นำชุมชนเข้ามามีบทบาทสำคัญในการให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการขยะมูลฝอย การนำขยะกลับมาใช้ประโยชน์ ทั้งในส่วนของการใช้ซ้ำและการแปรรูปเพื่อนำกลับมาใช้ใหม่ ลดปริมาณขยะ

ตารางที่ 1.1 แสดงรายละเอียดการจัดเก็บขยะมูลฝอยของเทศบาล จังหวัดเชียงใหม่

หน่วยงาน	ปริมาณขยะมูลฝอย(ตัน/วัน)				วิธีการ กำจัด
	เกิดขึ้น	รวบรวม	รีไซเคิล	กำจัด	
นครเชียงใหม่	280	280	5	275	จ้างเอกชน
ทต.ช้างเผือก	11	11	1	10	จ้างเอกชน
ทต.สันมหาพน	14	10	1	10	กอง เเผา
ทต.บ้านกาด	2	1.5	0.5	1.5	จ้างเอกชน
ทต.บ้านกลาง	10	8-10	1	8-10	เทลงหลุม
ทต.ต้นเปา	10-12	10	1	10	จ้างเอกชน
ทต.สันกำแพง	12.4	12.4	1	11.4	จ้างเอกชน
ทต.แม่ใจ	10	7	0.8	7	จ้างเอกชน
ทต.สันทรายหลวง	25	16	2	14	จ้างเอกชน
ทต.ยางเนิ้ง	10	10	3	7	จ้างเอกชน
ทต.หนองตองพัฒนา	7.5	4	1	4	จ้างเอกชน
ทต.เชิงดอย	4	4	0.5	4	จ้างเอกชน
ทต.แม่ริม	12	10	1	10	จ้างเอกชน
ทต.หางดง	5	4.5	0.5	4.5	จ้างเอกชน
ทต.สันป่าตอง	10.5	10	0.5	10	จ้างเอกชน
ทต.เวียงฝาง	13	11	2	11	ปู้ยหมัก
ทต.บ้านแม่ข่า	2	2	0.2	2	เทลงหลุม
ทต.เวียงพร้าว	3	2.5	0.5	2.5	เทลงหลุม
ทต.แม่แจ่ม	3	3	0.1	3	เทกอง
ทต.ท่าข้าม	10	9	1	9	เทกอง
ทต.แม่อาย	7	6	1	6	ส่งไปฝาง
ทต.ไชยปราการ	5	4.5	0.5	4.5	เทลงหลุม
ทต.สะเมิงใต้	3.8	3.5	0.3	3.5	เทลงหลุม
ทต.จอมทอง	3	3	0.2	3	เทลงหลุม
ทต. อมก๋อย	3	2.5	0.5	2.5	เทลงหลุม

ตารางที่ 1.1 (ต่อ)

หน่วยงาน	ปริมาณขยะมูลฝอย(ตัน/วัน)				วิธีการ กำจัด
	เกิดขึ้น	รวบรวม	รีไซเคิล	กำจัด	
ทต.เมืองงาย	2.8	2.5	0.3	2.5	เทลงหลุม
ทต.เชียงดาว	4.5	4	0.5	4	เทกอง
ทต.เมืองแกนพัฒนา	15	15	1	14	เทลงหลุม
ทต.ท่าเดื่อ	5	3	0.5	3	เทลงหลุม

ที่มา : รายงานสถานการณ์คุณภาพสิ่งแวดล้อม จังหวัดเชียงใหม่ ปี 2549

ทต.หมายถึงเทศบาลตำบล

โดยการสนับสนุนการนำของเหลือใช้มาผลิตและนำกลับมาใช้ใหม่ ซึ่งทำให้เกิดการสร้างธุรกิจสิ่งแวดล้อม เช่น ผู้ประกอบอาชีพเก็บขยะขาย ผู้ประกอบอาชีพรับซื้อของเก่า ร้านรับซื้อของเก่า โรงงานแปรรูปและวัสดุรีไซเคิล เกิดการสร้างอาชีพ รายได้ให้แก่กลุ่มคนมากมายในสังคม และเกิดกระบวนการคัดแยกของเหลือใช้หรือขยะให้สามารถนำกลับมาใช้ประโยชน์ ธุรกิจรับซื้อของเก่าจึงถือได้ว่าเป็นกลไกสนับสนุนกิจกรรมการนำกลับมาใช้ใหม่อย่างได้ผล

ธุรกิจรับซื้อของเก่าเป็นธุรกิจที่มีการดำเนินกิจการมาเป็นเวลาช้านานแล้ว โดยได้ทำหน้าที่เป็นตัวกลางในการรวบรวมวัสดุเหลือใช้จากการอุปโภคบริโภค แต่ยังคงมีคุณค่าสามารถนำกลับมาใช้ใหม่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ธุรกิจรับซื้อของเก่าในปัจจุบันได้มีการพัฒนาทั้งในเรื่องการนำเทคโนโลยีเข้ามาปรับใช้ให้เกิดความเหมาะสมในการผลิต การเรียนรู้และการสร้างตลาดจนกลายเป็นโมเดลธุรกิจใหม่ที่ได้มาตรฐานระดับสากล คำนึงถึงสังคมและสิ่งแวดล้อม ด้วยเหตุผลนี้จึงทำให้ธุรกิจมีการเติบโตได้แบบยั่งยืน มีความยืดหยุ่นสูง รวมไปถึงการพัฒนาสังคมและสิ่งแวดล้อมชุมชน มีการดำเนินกิจกรรมทุกรูปแบบเพื่อรณรงค์ปลูกฝังจิตสำนึกในเรื่องสิ่งแวดล้อมควบคู่ไปกับการทำธุรกิจ ปัจจุบันในเมืองเชียงใหม่มีผู้ประกอบการรับซื้อของเก่าจำนวนเพิ่มมากขึ้น ซึ่งทำให้เกิดความแตกต่างในด้านการลงทุน มาตรฐานการลงทุน และมาตรฐานการให้บริการ เมื่อพิจารณาถึงปัจจัยที่กล่าวมาข้างต้น ธุรกิจรับซื้อของเก่าเป็นธุรกิจที่มีการขยายตัวและมีแนวโน้มที่จะเพิ่มมากขึ้น ดังนั้นในการศึกษาครั้งนี้จะทำการวิเคราะห์ถึงต้นทุนและผลตอบแทนทางการเงินของธุรกิจรับซื้อของเก่าซึ่งเพื่อเป็นประโยชน์และแนวทางในการตัดสินใจลงทุนของผู้ประกอบการที่สนใจในธุรกิจนี้

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1.2.1 เพื่อวิเคราะห์ถึงต้นทุนและผลตอบแทนทางการเงิน ของธุรกิจรับซื้อของเก่าในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

1.2.2 เพื่อวิเคราะห์ความไวต่อการเปลี่ยนแปลง เมื่อต้นทุนหรือผลตอบแทนของธุรกิจมีการเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นหรือลดลง

1.2.3 เพื่อวิเคราะห์สถานการณ์ (Swot Analysis) และสภาวะการแข่งขัน (Five-force Analysis) ของธุรกิจรับซื้อของเก่าในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่

1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษา

1.3.1 ทำให้ทราบถึงต้นทุนและผลตอบแทนทางการเงิน ของธุรกิจรับซื้อของเก่าในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

1.3.2 ทำให้ทราบถึงสภาวะของธุรกิจ ภายใต้นโยบายการดำเนินงานที่มั่นคงหรือผลตอบแทน ซึ่งเป็นข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการวางแผนของธุรกิจ

1.3.3 ทำให้ทราบถึงสถานการณ์ และสภาวะการแข่งขันของธุรกิจรับซื้อของเก่า เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการวางแผนและควบคุมการดำเนินธุรกิจ

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษานี้ เป็นการศึกษาวเคราะห์ทางการเงินของการลงทุนธุรกิจรับซื้อของเก่าขนาดกลางในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ โดยระยะเวลาของการศึกษาวเคราะห์หาต้นทุนและผลตอบแทนทางการเงิน กำหนดระยะเวลา 10 ปี คือตั้งแต่ปี พ.ศ. 2551 ถึง พ.ศ.2561

1.5 นิยามศัพท์

ธุรกิจรับซื้อของเก่า หมายถึง กิจการหรืออาชีพที่มีการรวบรวม รับซื้อ จัดการ และจำหน่ายซึ่งวัสดุเหลือใช้ ในที่นี้ได้แก่ ร้านรับซื้อของเก่า และผู้ประกอบการอาชีพเก็บและรับซื้อของเก่า

ร้านรับซื้อของเก่า หมายถึง ร้านค้าที่รับซื้อขยะมีค่า หรือวัสดุเหลือใช้ประเภทต่างๆ ต่อจากผู้ที่มิรายได้จากเก็บขยะขายในเขตเทศบาลนครเชียงใหม่ ได้แก่ ร้านรับซื้อของเก่าที่จดทะเบียนการค้า ร้านรับซื้อของเก่าที่ไม่ได้จดทะเบียนการค้า

ผู้ประกอบการอาชีพเก็บและรับซื้อของเก่า หมายถึง กลุ่มบุคคลที่ประกอบอาชีพเก็บและรับซื้อวัสดุเหลือใช้

ของเก่าหรือวัสดุเหลือใช้ หมายถึง วัสดุที่ผ่านการใช้แล้วหากยังมีคุณค่าเชิงพาณิชย์ที่สามารถนำกลับมาใช้ใหม่ได้ หรือเป็นวัตถุดิบในการนำกลับไปผลิตใช้ใหม่

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved